

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Město Sokolov**, se sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov, *zastoupeného JUDr. Václavem Krondlem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Jiráskova 1343/2*, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2015, čj. MF- 59126/2014/1203-4,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání města Sokolov a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, čj. 110/LP/14 ze dne 3.7.2014. Tímto rozhodnutím Krajský úřad Karlovarského kraje (dále též správní orgán I. stupně) rozhodl, že město Sokolov se dopustilo správního deliktu podle ust. § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů č. 250/2000 Sb. tím, že v rozporu s ust. § 16

odst. 2 tohoto zákona neprovedlo změny schváleného rozpočtu. Na základě tohoto správního deliktu byla městu Sokolov podle ust. § 22a odst. 5 cit. zákona uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které tvrdil, že ke dni 30. listopadu 2012 nic nenasvědčovalo tomu, že by mohlo dojít k přečerpání rozpočtových prostředků města Sokolov. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce porušil ust. § 16 odst. 2 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podle kterého se změny rozpočtu provádějí rozpočtovými opatřeními, která se evidují podle časové posloupnosti. K přečerpání rozpočtu tak došlo pouze ve velmi krátkém časovém období, a to na samém konci rozpočtového roku 2012, kdy již nebylo reálné rozpočtové opatření včas přijmout. S ohledem na toto přečerpání bylo nakonec u tohoto dílčího rozpočtu v souhrnu vykázáno kladné saldo a nedošlo v žádném případě k ohrožení hospodaření města v roce 2012.

Žalobce dále tvrdil, že vytýkané jednání nevykazuje takovou míru společenské nebezpečnosti, aby mohlo být považováno za správní delikt podle § 22a odst. 1 písm. f) nebo § 22a odst. 1 písm. c) zák. č. 250/2000 Sb.

Žalobce tvrdil, že podle § 22b odst. 1 cit. zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby k porušení povinnosti nedošlo. V dané situaci podle žalobce nebylo s ohledem na zjištěné okolnosti, zejména s ohledem na časový sled těchto okolností, vůbec možné rozpočtové opatření přijmout. Žalovaný přitom učinil nepřipustný závěr o tom, že by snad rozpočtová opatření mohla být uskutečňována i dodatečně po uskutečnění výdaje, což je podle žalobce z povahy věci vyloučeno.

Žalobce dále tvrdil, že správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení řízení o správním deliktu podle § 22a odst. 1 písm. f) zák. č. 250/2000 Sb., kterého se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s § 15 odst. 1 cit. zákona neuskutečnil finanční hospodaření v souladu se schváleným rozpočtem a nevykonával kontrolu svého hospodaření. Oproti tomu rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. c) cit. zákona s tím, že v rozporu s ust. § 16 odst. 2 tohoto zákona neprovedl změny schváleného rozpočtu. Rozhodnutí bylo vydáno za zcela jiný skutek, než který byl vymezen při oznámení zahájení řízení. Nedošlo tudíž k zachování totožnosti skutku, když toto pravidlo má být dodržováno i v případě řízení o správních deliktech.

Žalobce dále tvrdil, že v řízení došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Tato možnost, vyjádřit se k podkladům, žalobci poskytnuta nebyla, což žalovaný správní orgán na jedné straně uznal, ale na druhé straně dovodil, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí.

Na základě těchto tvrzení žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalovaný, aby nahradil žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uváděl, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů tím, že příspěvková organizace města Sokolov Sokolovská bytová s.r.o. uhradila v prosinci roku 2012 fakturu č. 120585 ze dne 11.12.2012 a jejím uhrazením došlo k překročení položky 5152 (Teplo) rozpočtu města za rok 2012 o 290 000,- Kč bez provedení změny rozpočtu. Žalovaný konstatoval, že schválený rozpočet je z důvodů uvedených v ust. § 16 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů možno změnit rozpočtovým opatřením, které je popsáno v § 16 odst. 3 cit. zák. Ust. § 16 ve znění před nabytím účinnosti zák. č. 24/2015 Sb., nestanovilo výslovně, že rozpočtové opatření musí být provedeno před provedením rozpočtově nezajištěného výdaje, vyplývá to však z logiky věci, neboť jestliže obec má povinnost hospodařit podle rozpočtu, tak každá změna jejího rozpočtu musí být provedena předem. V tomto smyslu také důvodová zpráva k zákonu č. 24/2015 Sb., který novelizoval ust. § 16 odst. 4 vysvětluje, že v novém znění § 16 odst. 4 bylo pro odstranění pochybností nebo nejasností jednoznačně stanoveno, že rozpočtová opatření se provádějí vždy před provedením rozpočtově nezajištěného výdaje s uvedenými výjimkami.

Podle § 84 odst. 2 písm. b) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, patří schvalování rozpočtu obce, tedy i schvalování jeho změny, resp. rozpočtových opatření mezi pravomoci zastupitelstva. V přezkoumávaném případě byla faktura, jejíž úhradou došlo k přečerpání částky uvedené v § 3612 rozpočtu žalobce vystavena 11.12.2012 a její splatnost byla 24.12.2012. Za předpokladu, že by žalobce měl včas informaci o této faktuře a výši fakturované částky, mohl přijmout rozpočtové opatření ještě před její úhradou, neboť podle veřejně dostupných údajů v roce 2012 se uskutečnilo poslední jednání zastupitelstva města dne 13.12.2012 a poslední jednání rady města dne 18.12.2012. Zastupitelstvo města Sokolov přitom na svém zasedání dne 15.12.2011 zmocnilo ke schvalování rozpočtových opatření radu města, tudíž v daném případě i rada města mohla v dané věci rozhodnout. Město Sokolov však neprovedlo rozpočtové opatření ani dodatečně na jednání zastupitelstva nebo radě dne 8.1.2013.

K tvrzení žalobce, že správním deliktem je jednání, které je v rozporu s právem, přičemž nepostačuje pouze naplnění formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu, ale musí se současně jednat o jednání nebezpečné pro společnost, žalovaný uvedl, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které správní orgán ukládá trest stanovený normou správního práva. Podle § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, je za protiprávní jednání považováno neprovedení změny schváleného rozpočtu podle § 16 odst. 2. Podle § 22a odst. 5 cit. zákona se za správní delikt uvedený v odst. 1 a 4 uloží pokuta do výše 1.000.000,- Kč. Podle § 22b odst. 2 téhož zákona se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu zejména ke způsobu jeho spáchání k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Správní orgán I. stupně při stanovení pokuty u dolní hranice přihlédl ke zjištění, že se strany žalobce dosud nedošlo ke spáchání správního deliktu a že při porušení předpisů nedošlo k žádnému neoprávněnému majetkovému prospěchu. Žalovaný rovněž proto shledal, že pokuta ve výši 10.000,- Kč, tj. dolní hranici, byla uložena v souladu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně přihlédl k nízké závažnosti správního deliktu a uložil pokutu v dolní hranici sazby.

K argumentu žalobce, že 9.5.2013 město Sokolov porovnálo svůj závěrečný účet a bylo přijato opatření k nápravě nedostatků, žalovaný uvedl, že tato argumentace pouze potvrzuje, že žalobce sám identifikoval a odstranil nedostatky, které byly příčinou porušení zákona. Skutečnost, že neschválením rozpočtového opatření nebylo negativně ovlivněno hospodaření žalobce a nevznikla žádná majetková újma, jsou podle žalovaného skutečnosti, které z hlediska posuzování deliktního jednání žalobce jsou irelevantní.

K otázce tvrzeného porušení zásady o jednotnosti skutku žalovaný uváděl, že v oznámení o zahájení správního řízení byl zcela srozumitelně popsán důvod jeho zahájení a slova „schválení rozpočtového opatření“ byla uvedena tučně. Žalobce přesně věděl, o jakém jeho jednání se bude ve správním řízení rozhodovat. Rozdílné označení správního deliktu může být dáno buď písařskou chybou anebo správní orgán I. stupně teprve zvažoval kvalifikaci jednání žalobce, tj. pod jaký správní delikt zjištěné pochybení podřadí. Ust. § 15 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů stanoví totiž povinnost územního samosprávného celku hospodařit v souladu se schváleným rozpočtem a vykonávat kontrolu svého hospodaření podle zákona o finanční kontrole ve veřejné správě. Při zjištěném překročení položky rozpočtu, mohl správní orgán I. stupně zvažovat i selhání kontrolních mechanismů. Rozhodná je však kvalifikace skutků uvedená v rozhodnutí, proti kterému žalobce směřoval své odvolání. Tvrzení žalobce, že jako účastník řízení se nemohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný uváděl, že správní orgán vycházel ze stejných podkladů, jako auditor při přezkoumání hospodaření. Žalobce proto znal výsledek přezkoumání svého hospodaření i argumenty, z nichž auditor vycházel. Stejně dokumenty byly podkladem pro rozhodnutí. Jednalo se o vlastní dokumenty žalobce, a pokud správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat, aby se k těmto pokladům vyjádřil a neučinil tak, toto pochybení nemohlo mít podle žalovaného žádný vliv na posouzení věci, neboť ve správním řízení nedošlo k žádným novým zjištěním či doplňování důkazů. V průběhu odvolacího řízení byl žalobce o svých procesních právech, včetně právu vyjádřit se k podkladům, informován, avšak s podklady v řízení shromážděnými se neseznámil. Žalovaný mu proto zaslal obsah spisu na vědomí, a to z důvodu efektivity vedeného procesu.

Žalovaný konstatoval, že nelze akceptovat výhradu žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje pouze obecný popis skutkový podstaty a že ve věci bylo rozhodováno o jiném správním deliktu, než o kterém bylo vedeno správní řízení a odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou rozhodnutím sp. zn. 2 As 34/2006 a navazující na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005 čj. 3 Ads 21/2004-55, které se vyjadřuje k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost při vnitřně rozporném výroku rozhodnutí, který se dostává do rozporu s jeho odůvodněním. S odkazem na vyslovené právní závěry, žalovaný konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vnitřně rozporný a není ani v rozporu

s odůvodněním daného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla soudem zamítnuta.

IV.

Projednání věci před krajským soudem

V průběhu jednání o žalobě žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních a navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V průběhu jednání o žalobě strana žalovaná setrvala na výchozích skutkových zjištěních i na právních závěrech z nich dovozených a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s).

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán I. stupně dospěl k nesprávnému právnímu závěru o tom, že žalobce porušil ust. § 16 odst. 2 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení soud vycházel z ust. § 16 odst. 2 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů ve znění účinném do 19.2.2015, podle kterého *změny rozpočtu se provádějí rozpočtovými opatřeními, které se evidují podle časové posloupnosti*. Při posuzování důvodnosti tohoto tvrzení krajský soud vycházel z obsahu skutkových zjištění, která byla podložena jednotlivými podklady tvořícími součást správního spisu a která po vyhodnocení postoje žalobce i žalovaného byla soudem posouzena jako nesporná. Z tohoto důvodu jako nespornou vyhodnotil soud skutečnost, že dne 11.12.2012 Sokolovská bytová s.r.o. vystavila jako dodavatel městu Sokolov jako odběrateli fakturu č. 120585 za dodávku tepla na celkovou částku 2.394.000,- Kč se dnem splatnosti 25.12.2012, která z rozpočtu žalobce za rok 2012 byla uhrazena dne 19.12.2012. Po přihlédnutí k těmto skutečnostem je nutno souhlasit s tvrzením žalobce, že k 30.11.2012 nic nenavštěvovalo, že by mohlo dojít k přečerpání rozpočtových prostředků města. Nelze ovšem již přijmout tvrzení žalobce, že nebylo reálné v souvislosti s úhradou fakturované částky přijmout příslušné rozpočtové opatření při vynakládání rozpočtových prostředků do konce rozpočtového období roku 2012. Rozpočtová opatření ve smyslu ust. § 102 odst. 2 písm. a) zák. o obcích č. 128/2000 Sb., schvaluje zastupitelstvo obce nebo rada obce, pokud zastupitelstvo vymezilo rozsah rozpočtových opatření, jejíž provádění bylo radě svěřeno. Předmětná faktura, jejíž uhrazení přineslo překročení výdajové položky 5152 za teplo v rozpočtu žalobce, byla vystavena dne 11.12.2012. Od této doby do 31.12.2012 byl vytvořen časový prostor k přijetí rozpočtového

opatření, ještě před úhradou této faktury. V prosinci roku 2012 se přitom uskutečnilo jednání zastupitelstva města dne 13.12.2012 a dne 18.12.2012 proběhlo jednání rady města, která rovněž v případě žalobce byla zmocněna k provádění rozpočtových opatření. Rozpočtové opatření však zastupitelstvem města ani radou města přijato do 31.12.2012 nebylo. Tato zjištění dokládají, že ze strany žalobce došlo k porušení ust. § 16 odst. 2 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů.

Gramatický výklad ust. § 16 odst. 2 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů společně se sledováním účelu tohoto zákona, kterým je vytvoření pravidel pro dodržování rozpočtové kázně, nepřináší pochyby o tom, že změny rozpočtu se provádějí rozpočtovým opatřením, které je nezbytné přijmout ještě před vynaložením rozpočtových prostředků. V tomto duchu zákonodárce ostatně i upřesnil znění ust. § 16 odst. 4 cit. zák., který od 20. února 2015 praví, že *rozpočtové opatření se provádí před provedením rozpočtové nezajištěného výdaje* a dále definuje zákonné podmínky, za kterých lze rozpočtové opatření přijmout až po provedení rozpočtově nezajištěného výdaje. Na základě těchto skutečností a jejich výkladu v případě žalobce došlo v inkriminovaném případě k porušení ust. § 16 odst. 2 zák. č. 250/2000 Sb. Žalobní tvrzení v tomto směru nebylo soudem shledáno důvodným.

V dalším žalobním tvrzení žalobce zastával názor, že vytýkané jednání nevykazuje takovou míru společenské nebezpečnosti, aby mohlo být považováno za správní delikt ve smyslu § 22a odst. 1 písm. f) event. písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Při posuzování této žalobní výtky vycházel soud z ust. § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podle kterého *územní samosprávní celek svazek obcí městská část hlavního města Prahy nebo regionální rada Regionu soudržnosti se dopustí správního deliktu tím, že neprovede změny schváleného rozpočtu podle § 16 odst. 2 cit. zák.* Toto zákonné ustanovení definuje správní delikt, kterým je protiprávní konání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem a za které také správní orgán ukládá trest stanovený normou správního práva. Skutková podstata tohoto správního deliktu je proto závislá na zjištění, zda dotčený subjekt provedl či neprovedl změny schváleného rozpočtu ve smyslu § 16 odst. 2 cit. zákona. Sledování míry společenské nebezpečnosti takového konání není určujícím znakem podstaty správního deliktu, ale může být zohledněno při úvaze při výši ukládané sankce za tento správní delikt. Toto tvrzení žalobce proto rovněž není důvodné.

V dalším žalobním tvrzení žalobce uváděl, že ve smyslu § 22b odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby k porušení povinnosti nedošlo. Na podkladě nesporně zjištěného stavu věci soud neshledal v souzeném případě liberační důvod, kterým by se žalobce mohl zprostit objektivní odpovědnosti za správní delikt. Tento závěr je podepřen i závěry soudu týkající se prvé žalobní výtky, ze které je patrné, že v případě žalobce byl vytvořen časový prostor od doby vystavení faktury 11.12.2012 do konce roku 2012, ve kterém při pružném organizačním zajištění bylo v moci žalobce na posledním jednání zastupitelstva města dne 13.12.2012 anebo alespoň na posledním jednání rady města 18.12.2012 přijmout příslušné rozpočtové opatření ještě před úhradou fakturované částky, tj. před 19.12.2012. Toto žalobní tvrzení proto není důvodné.

Žalobce dále tvrdil, že v průběhu vedeného řízení došlo k porušení zásady zachování totožnosti skutku. Žalobce tvrdil, že v rámci oznámení o zahájení řízení byl žalobce seznámen s tím, že je zahajováno řízení o správním deliktu podle § 22a odst. 1 písm. f) vázaného na porušení povinnosti plynoucí z § 15 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, avšak správní orgán I. stupně rozhodl o jiném správním deliktu podle § 22a odst. 1 písm. c), který je vázán na porušení povinnosti plynoucích z § 16 odst. 2 cit. zákona.

Při posuzování důvodnosti této žalobní výtky přihlížel soud k dlouhodobé rozhodovací praxi soudů, během které se k otázce zachování totožnosti skutku ve vedeném řízení vyjadřoval Ústavní soud např. v usnesení sp. zn. II. ÚS 143/02 ze dne 17.7.2002 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) nebo v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 5.10.2011, čj. 1As 110/2011-74 (dostupný na www.nssoud.cz). V duchu právních názorů prolínajících se rozhodovací praxí všech soudů, krajský soud konstatuje, že při posuzování otázky zachování totožnosti skutku, o kterém bylo zahájeno řízení a o kterém bylo v konečném důsledku rozhodnuto, je určující specifikovaný obsah konání, které nese znaky protiprávnosti definované zákonem. Druhou souběžnou otázkou je otázka právní kvalifikace takového konání. V projednávaném případě správní orgán I. stupně oznámil zahájení správního řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. f) v důsledku porušení ust. § 15 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Při vymezení konání, kterým tento správní delikt měl být naplněn, správní orgán uváděl, že město Sokolov neuskutečňovalo své finanční hospodaření v souladu se schváleným rozpočtem a nevykonávalo kontrolu svého hospodaření, a to v důsledku překročení výdajové položky 5152 teplo o 290.000,- Kč, čímž došlo k přečerpání upraveného rozpočtu. Správní orgán zdůraznil, že výdaji finančních prostředků musí vždy předcházet schválení rozpočtového opatření. Nesplněním této povinnosti, byť v jediném případě, mělo dojít k porušení § 15 odst. 1 zák. č. 250/2000 Sb. Obsah konání, které nese znaky protiprávnosti, byl správním orgánem náležitě specifikován a proto další postup správního orgánu, který na podkladě shromážděných důkazů dospěl ke změně právní kvalifikace takto vymezeného skutku, není porušením zásady jednotnosti skutku. Řízení v případě žalobce bylo vedeno pro totožný skutek a změna právní kvalifikace téhož skutku proto neměla vliv na účinky již zahájeného řízení, které tak zůstávají zachovány i ve vztahu k nové právní kvalifikaci téhož skutku. Z tohoto důvodu tato žalobní výtka nebyla soudem shledána důvodnou.

Žalobce v žalobě dále tvrdil, že v průběhu řízení došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, které dává žalobci možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a seznámit se s provedenými důkazy. Při posuzování důvodnosti této žalobní výtky vycházel soud z obsahu správního spisu, přihlížel k obsahu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2.5.2014, kterým žalobce jako účastník řízení ve věci správního deliktu byl při zahájení tohoto řízení z moci úřední poučen o tom, že je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, nahlížet do správního spisu, činit podání a před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Obsah správního spisu doložil, že žalobce těchto svých procesních práv v průběhu řízení nevyužil. Další skutečností, která dokládá, že v průběhu řízení nedošlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, zůstává, že od doby zahájení řízení ve věci správního deliktu, do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebyly prováděny v řízení jiné důkazy, než ty, se kterými byl žalobce již seznámen. Účelem ust. § 36 odst. 3 správního řádu je předložit

účastníku řízení k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl uplatnit svoji obranu a navrhnout případné doplnění dokazování. V přezkoumávaném případě podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly pouze takové podklady, se kterými byl žalobce co do obsahu již seznámen a o možnosti se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit, byl řádně poučen. Pokud by však správní orgán rozhodl ve věci dříve, než žalobce mohl své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat, pak tento postup správního orgánu není procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu ani tato poslední žalobní výtky soudem nebyla shledána důvodnou.

Krajský soud postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, neboť strana žalovaná, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnila.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 19. října 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková